

[Søren P. Larsen.]

Regering og Magthaverne at udtale os skarpt imod det, som foregaar paa disse Omraader. Vi saa i Efteraaret ved Brændselsuddelingen den samme Linie: en Begunstigelse af de organiserede, og igennem dette Lovforslag om Indskrænkning i den private Arbejdsanvisning og Fæstekontorers Virksomhed foregaar der ogsaa en Begrænsning af Arbejdsanvisningen, hvorved Ministeriet søger at faa al Arbejdsanvisning ført over til de offentlige Kontorer.

Og hvorfor stræber Ministeriet efter dette? Ja, hvis Ministeriet kun har det ene Formaal: at beskytte arbejdssøgende mod Udbytning fra disse Kontorer, fandt vi nok Vej frem. Venstre vil ogsaa være med til at yde Beskyttelse paa disse Omraader. Men man sigter videre. I Arbejdsløshedsloven finder man Bestemmelsen om, at de offentlige Kontorer fortrinsvis skal anvise Arbejde til de forsikrede, det vil sige til Medlemmerne af de anerkendte Arbejdsløshedskasser. De, der staar uden for Organisationerne, og de, der staar i den kristelige Arbejdsløshedskasse, som intet Statstilskud faar efter 1. April, men som hviler paa Frivillighedens Grund, kommer ikke i Betragtning. Og naar Lovgivningen og Administrationen indtager dette Standpunkt, er det, fordi man derigennem kommer til at begunstige Fagorganisationerne, der i sin Tid krævede og hos Flertallet i Folketing og Landsting fandt villige Folk nok til at ophæve Loven om Arbejds- og Erhvervsfrihed. Nu søger man at gaa videre for at udbygge denne Magtstilling. Venstre ønsker at gøre opmærksom paa, hvad der nu skal foregaa, da vi er overbevist om, at man derved tilsidesætter Grundlovens klare Bestemmelser, og for at gøre opmærksom paa dette saa tydeligt som muligt vil vi ikke alene stemme imod det foreliggende Lovforslag, der indsnævrer den private Arbejdsanvisning, men vi vil tillige som Konklusion af de Udtalelser, vi har fremsat her ved tredie Behandling, tillade os at stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler,

at den i Grundlovens § 81 tilsikrede fri og lige Adgang til Erhverv for alle Landets Borgere ikke maa tilsidesættes ved Overgreb fra Statsmyndighedernes Side, og at Statsmagten i sit Forhold til den faglige Organisationsmagt som Samfundets Repræsentant maa hindre ethvert Forsøg fra Organisationsmagts Side paa at tilrive sig Særrettigheder i Strid med den

i Grundloven udtalte Forudsætning om den enkeltes Erhvervsfrihed,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler,

at den i Grundlovens § 81 tilsikrede fri og lige Adgang til Erhverv for alle Landets Borgere ikke maa tilsidesættes ved Overgreb fra Statsmyndighedernes Side, og

at Statsmagten i sit Forhold til den faglige Organisationsmagt som Samfundets Repræsentant maa hindre ethvert Forsøg fra Organisationsmagts Side paa at tilrive sig Særrettigheder i Strid med den i Grundloven udtalte Forudsætning om den enkeltes Erhvervsfrihed,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Boeck-Hansen: Ved Motiveringen af vort Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag ved anden Behandling fremførte vi 3 forskellige Punkter. For det første understregede vi, at vi kunde tænke os at gaa med til Gennemførelse af Lovforslaget med det paagældende Ændringsforslag, idet Restauratører og Hotelejere ikke havde større Indsigelser at gøre, hvis denne Ændring kunde gennemføres.

Det andet Punkt, vi fremhævede, var, at langt de fleste organiserede, det vil sige Tjenere, Kokke og Musikere, ønskede, at denne Lov blev gennemført, og naar et saa overvejende Antal ønskede det, vilde vi ikke have noget at indvende derimod.

Endelig understregede vi, at den Garanti, som laa i Konkurrencen mellem de private Arbejdsanvisningskontorer, ikke havde saa afgørende Betydning, hvor der var Tale om fagligt uddannede Mennesker.

De to sidste Punkter: dette, at langt de fleste inden for den paagældende Gruppe ønsker at komme ind under Loven, og ganske særlig Motiveringen med Hensyn til den faglige Uddannelse, kunde man jo direkte overføre paa Spørgsmaalet om Sygeplejerskerne. Hvis det store Flertal af de private Sygeplejersker ønskede at komme ind under en saadan Lov, vilde vi naturligvis overveje dette Spørgsmaal med meget stor Velvilje, ligesom vi jo maa erkende, at Sygeplejerskerne faglige Uddannelse giver en ikke ringe Garanti. Ganske særlig maa vi tro, at et offentligt Kontor, der anviser en Syge-